

чинно-то распореджаніе на прочитаніе-то, постоянствуваніе-то въ това распореджаніе, и употребленіе-то на най добры-ты чловѣчески помощи, които ни е възможно да сполучимъ. Трѣбува обаче да исповѣдаме че голѣмо знаніе отъ Писаніе-то могатъ да придобѣятъ онія, които не правѣтъ нито най малкъ успѣхъ въ вѣрѣ-тѣ на сърдце-то. Апостолъ Павелъ мысли, че може нѣкой да узнае всички-ты тайнства и всяко знаніе, обаче лишень отъ любовь, — да е нищо. Друго прочее и най достословно е това: *да ся устроява и управлява ежедневно-то ни поведеніе отъ истинѣ-тѣ, които познаваме.* Господь нашъ говори: “Ако иска нѣкой да прави волѣ-тѣ му, ще разумѣе за ученіе-то, ако е отъ Бога” (Іоан. 7; 17). Вижда ся прочее, че придобываніе-то на религіозно-то знаніе, което ще ны умѣдри въ спасеніе-то зависи най повече отъ расположеніе-то, съ което ся упражняваме въ това ученіе. Състояніе-то на умъ-тѣ има най главно-то вліяніе въ издираніето на истинѣ-тѣ: смиренномѣдріе, съкрушеніе, простота, святость, — тѣя сѣ умни-ти служители въ издираніе-то на вѣрѣ тѣ. Ако ся хваща Писаніе-то съ небрежителень и неблагоговѣинъ духъ, както хваща нѣкой общъ книгъ, то наистинѣ малка полза може да ся чака отъ него. Че правы-ты сър ечны расположенія сѣ твърдѣ нужды, явно е отъ притчѣ-тѣ на сѣятель тѣ. Сѣяно-то сѣме было еднакво добро, всичко-то ся распърснѣло отъ еднѣ рѣкѣ, и